hoeveelheid droge stof in een brood moet liggen tussen bepaalde waarden, wanneer dit ook geldt bij de invoer van brood dat in een andere Lid-Staat rechtmatig is vervaardigd en in de handel gebracht.

3. Een onder het verbod van artikel 30 EEG-Verdrag vallende maatregel ontsnapt niet aan dat verbod op grond van de enkele omstandigheid dat het bevoegde gezag is gemachtigd ontheffing te verlenen, zelfs indien van deze machtiging royaal gebruik wordt gemaakt ten gunste van ingevoerde produkten. Het vrije verkeer is een recht, welks uitoefening niet afhankelijk mag zijn van de inschikkelijkheid van de nationale administratie.

In zaak 130/80,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Economische politierechter in de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, in de aldaar dienende strafzaak tegen

FABRIEK VOOR HOOGWAARDIGE VOEDINGSPRODUKTEN KELDERMAN BV,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van het begrip maatregel van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen in de zin van artikel 30 EEG-Verdrag,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, A. Touffait en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten van de zaak, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

De besloten vennootschap „Fabriek voor Hoogwaardige Voedingsprodukten Kelderman BV", te Naarden (Nederland), is gespecialiseerd in de import van brood. Zo voert zij uit Frankrijk onder meer „brioche" in, dat zij in Nederland onder de benaming „eierbrood" op de markt brengt. Dit brood heeft een gewicht van minimaal 400 g, waarvan ongeveer 300 g aan droge stof.

In Nederland bestaat er echter een zeer strenge wettelijke regeling voor wat het gehalte aan droge stof in brood betreft. Volgens artikel 10 van het Broodbesluit van 21 december 1925 (Stb. 478), vastgesteld krachtens de artikelen 14 en 15 van de Warenwet van 19 september 1919 (Stb. 793), houdende voorschriften inzake de kwaliteit en aanduiding van waren, dient de hoeveelheid droge stof in brood te liggen tussen nauwkeurig bepaalde waarden.

Uit dit artikel volgt dat een gewicht van ongeveer 300 g droge stof niet binnen de vastgestelde waarden valt, zodat het door Kelderman geïmporteerde „eierbrood" niet aan de in Nederland gestelde eisen voldoet.

Op die gronden werd tegen Kelderman proces-verbaal opgemaakt, leidende tot een strafvervolging voor de Economische politierechter in de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam. Verdachte geeft de feiten ter zake waarvan proces-verbaal is opgemaakt toe, doch stelt dat deze niet strafbaar zijn omdat artikel 10 van het Broodbesluit niet verbindend zou zijn wegens strijd met artikel 30 EEG-Verdrag.

De nationale rechter heeft mitsdien de behandeling van de zaak geschorst en het Hof van Justitie gevraagd om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet het begrip ‚maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen' van artikel 30 EEG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat de in artikel 10 van het Broodbesluit (Warenwet) vastgestelde eis — dat de hoeveelheid droge stof van een brood moet liggen tussen bijzondere waarden —, die tot gevolg heeft dat traditionele produkten uit andere Lid-Staten, waarvan het droge stof gehalte buiten de vastgestelde grenzen valt, in Nederland niet in het verkeer kunnen worden gebracht, onder dit begrip valt?"

De verwijzingsbeschikking is op 29 mei 1980 ter griffie van het Hof ingeschreven. Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend op 22 juli 1980 door de Commissie, te dezen vertegenwoordigd door R. Wägenbaur en A. Haagsma als

gemachtigden; op 14 augustus 1980 door de regering van de Bondsrepubliek Duitsland, te dezen vertegenwoordigd door R. von Borries als gemachtigde, en op 18 augustus 1980 door de regering van het Koninkrijk der Nederlanden, te dezen vertegenwoordigd door F. Italianer, secretaris-generaal van het ministerie van Buitenlandse zaken, als gemachtigde.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Bij beschikking van 1 oktober 1980 heeft het Hof krachtens artikel 95, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering besloten de zaak naar de Tweede kamer te verwijzen.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

A — Opmerkingen van de Nederlandse regering

De Nederlandse regering beperkt zich tot enkele toelichtingen omtrent het Broodbesluit. Het doel van dit besluit was, uit het oogpunt van de volksgezondheid en de eerlijkheid in de handel bepaalde eisen te stellen aan de samenstelling en de benaming van brood.

Met het oog op die doeleinden wenste de Nederlandse regering:

1. te komen tot een (voor de consument duidelijke) afbakening tussen de diverse gewichten van brood,
2. ervoor te zorgen dat de bevolking voldoende voedingsstoffen tot zich krijgt.

Aangezien brood een belangrijk deel van het voedselpakket uitmaakt, moest worden voorkomen dat bij de consument misverstand ontstaat omtrent de hoeveelheid brood die hem wordt aangeboden. Omdat brood nog steeds voornamelijk onverpakt wordt verkocht, werd een klasse-indeling op gewicht van essentieel belang geacht.

Na deze toelichtingen wijst de Nederlandse regering er nog op, dat artikel 14, lid 4, juncto artikel 16, lid 3, van de Warenwet de minister de mogelijkheid geeft vrijstelling te verlenen van de eisen gesteld in de uitvoeringsbesluiten.

B — Opmerkingen van de Duitse regering

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* merkt vooraf op, dat in de procedure van artikel 177 EEG-Verdrag het Hof van Justitie uitspraak doet over vragen betreffende de uitlegging en de geldigheid van het gemeenschapsrecht, doch niet over de geldigheid van nationale rechtsvoorschriften. In casu moet derhalve in abstracto worden uitgemaakt of de verdragsbepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen nationale regelingen zoals het in geding zijnde Nederlandse besluit toelaten.

De Duitse regering is van mening dat dergelijke regelingen gerechtvaardigd zijn uit hoofde van artikel 36, eerste zin, EEG-Verdrag, voor zover zij noodzakelijk zijn om de verbruiker tegen misleiding te beschermen. De bescherming van de verbruiker tegen misleiding behoort weliswaar niet tot de in artikel 36 genoemde rechtsgoederen, doch de Duitse regering is van mening dat deze bescher-

ming een noodzakelijk bestanddeel is van de in artikel 36 genoemde openbare orde. In de rechtspraak van het Hof is herhaaldelijk erkend en bevestigd dat de bescherming van de verbruiker behoort tot de door het recht beschermde belangen (zie arrest van 20 februari 1975, zaak 12/74, Commissie t. Bondsrepubliek, Jurispr. 1975, blz. 181; arrest van 26 juni 1980, zaak 788/79, Gilli, nog niet gepubliceerd).

Nationale regelingen ter bescherming van de verbruiker tegen misleiding, die zijn vastgesteld in het kader van artikel 36 EEG-Verdrag, zijn evenwel slechts dan gerechtvaardigd wanneer zij niet verder gaan dan ter waarborging van die bescherming noodzakelijk is. Al naar gelang de omstandigheden kan de consumentenbescherming verhandelingsverboden vereisen, dan wel voorschriften inzake aanduiding en/of kenbaarmaking.

Aan de hand van voorbeelden uit het Duitse recht en het gemeenschapsrecht toont de Duitse regering aan dat een verhandelingsverbod noodzakelijk kan zijn wanneer de gewettigde verwachting van de verbruiker niet door minder ingrijpende maatregelen kan worden beschermd. Daarentegen kunnen aanduidingsvoorschriften voldoende zijn om dwaling bij de consument te voorkomen, wanneer die bepalingen berusten op het feit dat de consumenten aan bepaalde aanduidingen vaste voorstellingen en verwachtingen koppelen. Kenbaarmaking tenslotte kan voldoende zijn wanneer zij de verbruiker in staat stelt — meestal door desbetreffende vermeldingen op de verpakking — zich een beeld te vormen van de samenstelling en aard van de levensmiddelen en eventuele afwijkingen van typische eigenschappen zonder meer te onderkennen en te beoordelen.

Welke bepalingen een Lid-Staat op dit gebied wil vaststellen, zo besluit de Duitse regering haar betoog, dient af te hangen van de behoefte aan bescherming van de verbruiker, zulks met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel. Wegens dit laatste zullen de maatregelen dan ook vaak beperkt kunnen blijven tot voorschriften inzake aanduiding en kenbaarheid. Niettemin kan de bescherming van de verbruiker in bepaalde gevallen een strengere regeling, in de vorm van een verhandelingsverbod voor levensmiddelen, noodzakelijk maken, op grond dat de enkele aanduiding van de werkelijke samenstelling van geen enkel nut is voor de verbruiker indien hij deze niet kan begrijpen.

De Duitse regering geeft het Hof derhalve in overweging, de prejudiciële vraag te beantwoorden als volgt:

„Nationale regelingen die een bepaalde samenstelling of hoedanigheid van levensmiddelen voorschrijven en het in het verkeer brengen van levensmiddelen met een afwijkende samenstelling of hoedanigheid verbieden, zijn verenigbaar met de verdragsbepalingen inzake het vrije verkeer van goederen, voor zover zij onder de gegeven omstandigheden noodzakelijk zijn om een passende bescherming van de verbruiker tegen misleiding te waarborgen."

C — Opmerkingen van de Commissie

De *Commissie* merkt vooreerst op, dat het „proces-verbaal ter terechtzitting" dat de verwijzende rechter aan het Hof heeft toegezonden, geen enkele informatie bevat omtrent de feiten van de zaak. Na de toepasselijke nationale bepalingen te hebben besproken, stelt zij vervolgens vast dat er op gemeenschapsniveau geen enkele regeling of zelfs maar een ontwerp-regeling bestaat voor de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake brood. De enige ontwerp-richtlijn

die de Commissie in januari 1973 aan de Raad heeft aangeboden, is in de Raad nooit ter discussie gesteld.

Evenals de Duitse regering is de Commissie van mening dat de prejudiciële vraag in de formulering van de verwijzende rechter niet kan worden beantwoord, maar dat het wel mogelijk is, door uitlegging van het gemeenschapsrecht de nationale rechter de gegevens te verschaffen aan de hand waarvan hij het hem voorgelegde geschil kan beslissen.

Waar zij over te weinig gegevens beschikt omtrent de feiten van de onderhavige zaak, kan de Commissie zich geen juist beeld vormen van de aard van de bepalingen van het Broodbesluit en kan zij daardoor niet met zekerheid zeggen of de „brioche" in kwestie in het geheel niet mag worden verkocht, of dat zij enkel niet mag worden verkocht onder een benaming waarin het woord „brood" voorkomt.

Het verbod om de „brioche" te verkopen kan drieërlei reden hebben:

a) allereerst is het mogelijk dat de „brioche" qua samenstelling niet aan de Nederlandse voorschriften voldoet. Volgens de Commissie blijkt echter uit de pleitnota van Keldermans raadsman, dat het niet de samenstelling van de „brioche" is, die problemen oplevert;

b) het is ook mogelijk dat de benaming „eierbrood" in strijd is met het Nederlandse Broodbesluit. De Commissie gelooft echter niet dat dit het geval is. Mocht dit wel het geval zijn, aldus vervolgt zij, dan kan daaruit geen onverenigbaarheid met artikel 30 resulteren, voor zover deze benaming door Kelderman eerst later is aangebracht, dat wil zeggen nadat het brood op wettelijke wijze in Frankrijk is gefabriceerd en in de handel gebracht;

c) tenslotte is het mogelijk dat het verbod om „brioche" in Nederland in het verkeer te brengen, slechts voortkomt uit het feit dat het gehalte aan droge stof niet valt binnen de gewichtsklassen, genoemd in artikel 10 van het Broodbesluit. De Commissie vindt de strekking van deze bepaling niet erg duidelijk en meent dat tweeërlei uitlegging mogelijk is:

1. artikel 10 geldt slechts voor zover een bepaald produkt als brood wordt verkocht; de onmogelijkheid om in Nederland „brioche" in het verkeer te brengen, zou dan berusten op het feit dat het onder de naam „eier*brood*" wordt aangeboden. Dit verbod zou dan echter door de importeur op eenvoudige wijze kunnen worden omzeild, door „brioche" onder een andere aanduiding te verkopen. Zou deze interpretatie de juiste zijn, dan is het Broodbesluit een maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve invoerbeperking, aangezien het verbiedt in Nederland brood of daarop gelijkende waren in het verkeer te brengen, die in een andere Lid-Staat overeenkomstig de daar geldende voorschriften zijn vervaardigd en onder een bepaalde naam worden verhandeld, terwijl deze naam in Nederland moet worden beschouwd als een voldoende duidelijke en juiste benaming om dit produkt aan te duiden;

2. een andere interpretatie van het Broodbesluit berust op de tekst van artikel 3 daarvan, waaruit men zou kunnen afleiden dat het Broodbesluit van toepassing is op alle soor-

ten brood alsmede op waren die op brood gelijken en dit kunnen vervangen. „Brioche" zou dus enkel in de handel kunnen worden gebracht voor zover de bepalingen van het Broodbesluit en met name artikel 10 daarvan in acht worden genomen. In dit geval zou het Broodbesluit het in de handel brengen in Nederland van produkten die in een bepaalde Lid-Staat volgens de daar geldende voorschriften zijn geproduceerd en in de handel gebracht, onmogelijk maken, en zou artikel 10 van het Broodbesluit zijn te beschouwen als een maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve invoerbeperking, welke verboden is bij artikel 30 EEG-Verdrag. Men dient echter na te gaan of deze bepaling gerechtvaardigd kan zijn uit hoofde van artikel 36 van het Verdrag. Stellig is het Broodbesluit vastgesteld in het belang van de volksgezondheid en van de eerlijkheid in de handel, maar het kan volgens de Commissie niet de noodzakelijke garantie vormen voor het nastreven van deze twee doelen. Voor wat het belang van de volksgezondheid betreft, heeft artikel 10 geen betrekking op de samenstelling van het brood als zodanig, aangezien het gewicht aan droge stof niet gerelateerd wordt aan het totale gewicht van het brood. De eerlijkheid in de handel kan worden gewaarborgd door andere middelen, die minder restrictief zijn voor de handel tussen de Lid-Staten. Daarbij valt met name te denken aan het verschaffen van de nodige informatie aan de koper door, bijvoorbeeld, etiketteringsvoorschriften.

Concluderend geeft de Commissie in overweging de gestelde vraag te beantwoorden als volgt:

„De term ‚maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen' zoals in artikel 30 van het Verdrag gebezigd, is aldus te verstaan, dat de verbodsbepaling van dat artikel ook betrekking heeft op de in de wettelijke regeling van een Lid-Staat vastgelegde eis dat de hoeveelheid droge stof van een brood moet liggen tussen bepaalde waarden, zolang er sprake is van de invoer van brood dat in een andere Lid-Staat rechtmatig geproduceerd en in de handel is gebracht."

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 27 november 1980 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt en vragen van het Hof beantwoord door Kelderman BV, verdachte in het hoofdgeding, te dezen vertegenwoordigd door A. Th. van Ewijk, advocaat; de regering van het Koninkrijk der Nederlanden, te dezen vertegenwoordigd door A. Bos, bijgestaan door W. J. de Koe, inspecteur van de Volksgezondheid; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door T. van Rijn, bijgestaan door R. Wägenbaur.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 18 december 1980 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 28 maart 1980, ingekomen ten Hove op 29 mei daaropvolgende, heeft de Economische politierechter te Amsterdam krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van artikel 30 van het Verdrag, met het oog op de omschrijving van het begrip maatregel van gelijke werking als kwantitatieve beperkingen in verband met artikel 10 van het Nederlandse Broodbesluit, in zoverre dit artikel bepaalt dat de hoeveelheid droge stof in een brood tussen bepaalde waarden moet liggen.

2 Deze vraag is gesteld in het kader van een strafzaak tegen een importeur, die wordt vervolgd ter zake van het in Nederland verkopen van uit Frankrijk ingevoerde „brioche", die bij een vers gewicht van 400 g omstreeks 300 g droge stof bevat. De Nederlandse instanties, die dit produkt als brood beschouwen, hebben vastgesteld dat dat gehalte aan droge stof niet binnen de in het Broodbesluit bepaalde waarden ligt.

3 Het Broodbesluit is in Nederland in zijn huidige versie vastgesteld op 21 december 1925 krachtens de artikelen 14 en 15 van de Warenwet van 19 september 1919. Krachtens deze bepalingen kunnen, ter bevordering van de volksgezondheid en de eerlijkheid in de handel, bij algemene maatregel van bestuur onder meer bepaalde eisen worden gesteld inzake de samenstelling en benaming van waren.

4 Nadat op grond van voornoemde bepalingen proces-verbaal tegen de importeur was opgemaakt, heeft deze voor de Economische politierechter te Amsterdam gesteld dat de betrokken regeling in strijd is met artikel 30 EEG-Verdrag, dat kwantitatieve invoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking in het intracommunautaire handelsverkeer verbiedt. De nationale rechter achtte het noodzakelijk om, alvorens vonnis te wijzen, de navolgende vraag aan het Hof voor te leggen:

„Moet het begrip ‚maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen' van artikel 30 EEG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat de in artikel 10 van het Broodbesluit (Warenwet) vastgestelde eis — dat de hoeveelheid droge stof van een brood moet liggen tussen bijzondere waarden —, die tot gevolg heeft dat traditionele produkten uit andere Lid-Staten, waarvan het droge stof gehalte buiten de vastgestelde grenzen valt, in Nederland niet in het verkeer kunnen worden gebracht, onder dit begrip valt?"

5 Vooreerst zij erop gewezen dat bij gebreke van een gemeenschappelijke of geharmoniseerde regeling voor de vervaardiging en verhandeling van brood het aan de Lid-Staten staat om, elk op zijn eigen grondgebied, voor al hetgeen de samenstelling, vervaardiging en verhandeling van dit voedingsmiddel raakt, regelingen te treffen.

6 Gelijk het Hof herhaaldelijk heeft verklaard — bijvoorbeeld in de arresten van 20 februari 1979 (zaak 120/78, Rewe, Jurispr. 1979, blz. 649) en 26 juni 1980 (zaak 788/79, Gilli, nog niet gepubliceerd) —, dienen belemmeringen van het intra-communautaire verkeer als gevolg van dispariteiten in de nationale wettelijke regelingen betreffende de verhandeling van de betrokken produkten, te worden aanvaard voor zover die voorschriften als noodzakelijk zijn te beschouwen met het oog op dringende behoeften, onder meer verband houdend met de bescherming van de volksgezondheid, de eerlijkheid in de handel en de bescherming van de consument.

7 Wanneer ook voor ingevoerde produkten de eis van een bepaald gehalte aan droge stof wordt gesteld, kan de verhandeling in de betrokken Lid-Staat van brood uit andere Lid-Staten worden verhinderd. Dit kan verschilldende bereidingswijzen noodzakelijk maken, al naar gelang de bestemming van het brood, en derhalve een belemmering vormen voor het verkeer van het brood zoals dit in de Lid-Staat van herkomst rechtmatig wordt gefabriceerd, indien daar niet dezelfde bereidingsvoorschriften gelden.

8 Waar er zodoende een belemmering kan bestaan voor het handelsverkeer tussen Lid-Staten, moet derhalve worden onderzocht of zij haar rechtvaardiging kan vinden in overwegingen van algemeen belang, in casu verband hou-

dend met de volksgezondheid en met de bescherming van de consument, welke overwegingen volgens de Nederlandse regering, en overeenkomstig de Warenwet, ten grondslag liggen aan het Broodbesluit.

9 Met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid heeft de Nederlandse regering in haar bij het Hof ingediende opmerkingen verklaard, dat zij door middel van de betwiste maatregelen ervoor wenste te zorgen dat de bevolking voldoende voedingsstoffen tot zich krijgt.

10 Te dien aanzien moet worden opgemerkt dat het stelsel van het Broodbesluit, dat voorziet in maximum en minimum hoeveelheden droge stof, is afgestemd op de bereiding van brood in bepaalde formaten en dus een maatstaf hanteert die in geen enkel verband staat met de bescherming van de volksgezondheid. Ter terechtzitting heeft de Nederlandse regering trouwens erkend dat deze niet in het geding was. Dit argument kan derhalve niet worden aanvaard.

11 Voor wat de bescherming van de consument betreft, is gesteld dat het Broodbesluit een duidelijk onderscheid tussen de verschillende broodformaten en -gewichten heeft ingevoerd, waardoor zou kunnen worden voorkomen dat de consument wordt misleid aangaande de werkelijke hoeveelheid brood die hem wordt aangeboden.

12 Te dezen moet er evenwel op worden gewezen dat een passende voorlichting van de consument zeer wel met daartoe geëigende middelen kan worden verzekerd, bijvoorbeeld door te verlangen dat het geïmporteerde brood wordt voorzien van een etiket met het gewicht en de samenstelling van het produkt, zoals overigens is uiteengezet in verband met de omstandigheden die hebben geleid tot de aan de nationale rechter voorgelegde zaak.

13 Tenslotte beroept de Nederlandse regering zich in haar opmerkingen op de omstandigheid dat de Nederlandse wettelijke regeling de terzake bevoegde minister een ruime mogelijkheid geeft om vrijstelling te verlenen van de eisen gesteld in het Broodbesluit.

14 In dit verband zij herinnerd aan een vaste rechtspraak (arrest van 24 januari 1978, zaak 82/77, Van Tiggele, Jurispr. 1978, blz. 25; arrest van 16 december 1980, zaak 27/80, Fietje, nog niet gepubliceerd), volgens welke een onder het verbod van artikel 30 EEG-Verdrag vallende maatregel niet aan dat verbod ontsnapt op grond van de enkele omstandigheid dat het bevoegde gezag is gemachtigd ontheffingen te verlenen, zelfs indien van deze machtiging royaal gebruik wordt gemaakt ten gunste van ingevoerde produkten. Het vrije verkeer is een recht, welks uitoefening niet afhankelijk mag zijn van een discretionaire bevoegdheid of van de inschikkelijkheid van de nationale administratie.

15 Uit het voorgaande blijkt dat de hinderpaal die in Nederland wordt opgeworpen aan de verhandeling van brood dat in een andere Lid-Staat rechtmatig is vervaardigd en in de handel gebracht, door geen enkele overweging van algemeen belang wordt gerechtvaardigd, en dat mitsdien de toepassing van de terzake geldende nationale wettelijke regeling op ingevoerd brood een bij artikel 30 van het Verdrag verboden maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve beperking vormt.

16 Op de gestelde vraag dient derhalve te worden geantwoord, dat het begrip „maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen" in artikel 30 EEG-Verdrag aldus is te verstaan, dat daaronder valt de in de wettelijke regeling van een Lid-Staat gestelde eis dat de hoeveelheid droge stof in een brood moet liggen tussen bepaalde waarden, wanneer dit ook geldt bij de invoer van brood dat in een andere Lid-Staat rechtmatig is vervaardigd en in de handel gebracht.

Kosten

17 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, de regering van Bondsrepubliek Duitsland en van het Koninkrijk der Nederlanden wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

uitspraak doende op de door de Economische politierechter te Amsterdam bij beschikking van 28 maart 1980 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Het begrip „maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve invoerbeperkingen" in artikel 30 EEG-Verdrag is aldus te verstaan, dat daaronder valt de in de wettelijke regeling van een Lid-Staat gestelde eis dat de hoeveelheid droge stof in een brood moet liggen tussen bepaalde waarden, wanneer dit ook geldt bij de invoer van brood dat in een andere Lid-Staat rechtmatig is vervaardigd en in de handel gebracht.

Pescatore Touffait Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 19 februari 1981.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Tweede kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL F. CAPOTORTI VAN 18 DECEMBER 1980 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. Wederom is het artikel 30 EEG-Verdrag waarvan in deze prejudiciële procedure krachtens artikel 177 van het Verdrag uitlegging wordt gevraagd. De feiten zijn eenvoudig genoeg. De vennootschap Kelderman wordt vervolgd ter zake van overtreding van het Nederlandse „Broodbesluit" van 21 december 1925: zij heeft in Nederland uit Frankrijk ingevoerde „brioches" verkocht die niet het gehalte aan droge stof bevatten

1 — Vertaald uit het Italiaans.